

Ósi Anna
HAJLÓ HÍNÁR

Mély vagy, mint egy erdei tó – mondod.
Látom szemedben, alámerülnél,
hogy lemosd melleid közül
az odaragadt piszkot.
Apró hideg kezeimmel dörzsölöm én is,
folyjon csak végig a mocsok,
lassan csöpögve szépen
a hullámzó fodrok közé.

HIÁNYBETEGSÉG

hátamon tépdeselem
a leszáradt bőrt
a pattanásokról körmöm alá
ragad a kiserkent genny így
lapulsz te is az álom
és ébrenlét közé szorult elmémbe
épphogy kellemtelenül
feszítve combjaim közt
az örömagyat

MEGVONÁSI TÜNETEK

nem igazán tudok enni
nyelnék de bezárul a torkom
kihűlt teát kávét szobameleg vizet
még megiszom
a hegy tetejére érve
feltolul a vér

homlokomban lüktet az érverésem
átszaggat az üresség
anélkül hagytad magad után
hogy valaha betöltötted volna

ÍRÓK VACSORÁJA

vergődöm a ropogósra vasalt lepedőn
mint fehér zörgő szatyorban a hal
leütöd nyugodjon már le szépen veszítse
eszméletét fuldokoljon a levegőn
mert neked azért mégiscsak finomabb úgy

hogy nem sokkal előtte még meghalni készült

MARADÉK

Alkonyatkor felmegyek a házunk
mögött emelkedő sziklákhöz.
Ott szélesre tárja lábait alattam
az emberlakta, erdőfoltos vidék.
Bakancsom alól a hegyoldal porhanyós
törmeléke a mélybe pereg.
Őszapók ugrálnak a levelek közt.
Illegnek, fejüket oldalra döntve
pislognak rám, szárnyas kis díszei
lombkoronámnak. Legalább
még ezért érdemes élnem.